

Man har under den offentlige Debat i Norge set, at det om disse Konventionsudkast er blevet sagt, at medens man intet som helst havde at indvende imod at slutte en saadan Traktat med Sverige, saa var det at slutte den med Finland et Spring ud i Mørket, da man endnu ikke vidste, hvorledes Finland udenrigspolitisk set vilde orientere sig, og for Danmarks Vedkommende har der været yttret Betænkelighed, først og fremmest — hvad der ikke vedkommer os — af rent formel Art, idet man har anket over, at Traktaten ikke har været behandlet i den norske Udenrigskomité, et indre Anliggende, hvori vi paa ingen Maade kan blande os. Vi kan kun med Glæde konstatere, at det har været ganske anderledes for vort Vedkommende, at den højtærede Udenrigsminister med vanlig Loyalitet i Tide har forelagt disse Konventionsudkast for det udenrigspolitiske Nævn og ogsaa med Velvillie er gaaet ind paa en Udsættelse af Sagen, for at hver Enkeltheds kunde nøje gennemdrøftes. Men bortset fra dette formelle Synspunkt er der faldet Udtalelser som den fra Statsraad Mellbye om, at ihvorvel han var en varm Ven af det nordiske Samarbejde, maatte dette ikke skades ved, at man i Utide forcerede frem Sager, som havde liden Tilslutning hos Almenheden, og han brugte videre det Udtryk, at Traktaten med Danmark for Tiden ingen Genklang havde i den norske Folkemening. Det er allerede blevet udtalt i Folketinget — og jeg kan ganske slutte mig dertil —, at slige Udtalelser i hvert Fald ikke gavner det nordiske Samarbejde.

Jeg vil gerne ved denne Lejlighed udtale, at Skandinavismen jo oprindelig er en dansk Opfindelse, og jeg tør sige en dansk Opfindelse, som vi kan være stolte af. Det synes mig ogsaa at tale til vor Fordel, at vi er blevet Skandinavismens Idé tro under alle Omskiftelser, at vi, om jeg saa maa udtrykke mig, stadig har været Skandinaver quand même. Jeg vil endog sige, at den ideale Skandinavisme, hvormed den nordiske Ungdom paa dansk Initiativ indledede Skandinavismens Æra, sikkert ikke fortjener den haanlige, lidt medlidende Behandling, som den senere hen har faaet, og at den sikkert i Frem-

tiden vil blive vurderet anderledes fra Historiens Side. Der var i denne ideale Skandinavisme virkelig et Stormsug, som gik gennem de nordiske Folk, og — som jeg har udtrykt mig tidligere — Luften var fuld af Fløjtetoner fra vilde Fugle, som netop varslede en ny Tid. Nu er man kommet ind paa dette, at Skandinavismen kun har Betydning, naar det gælder om Samvirken i Henseende til rent reale Interesser, og skal Skandinavismen kun bygges paa rent reale Interesser, og Følelsen af fælles Stammefrændskab og for Norges Vedkommende fælles Historie gennem flere Aarhundreder trænges helt til Side, da er det ganske vist saa, at Sverige ligger os i denne Henseende, interessemesigt, betydeligt nærmere end Norge, fordi baade Sverige og Danmark er Østersømagter, medens Norge ligesom vender sit Ansigt mod Vest, ud imod den store Verden, ud imod den britiske Verden.

Naar jeg minder om, at vi har haft fælles Historie med Norge i Aarhundreder, saa tør det vel siges, at Fællesskabet ikke den Gang trykkede Norge. Nu da der, siden dette Fællesskab blev ophævet, er gaaet over 100 Aar, ser man det Særsyn, at man pludselig har opdaget i Norge, at Momenter i denne Historie eller selve det, at vi har haft denne fælles Historie, har været noget af en Ydmygelse for Norge, og dette skulde kunne influere paa Forholdet mellem Danmark og Norge nu. Der kunde man unægtelig fristes til at sige med et bekendt Udtryk: Lad os nu dog ikke tale mer om disse gamle Skader! Men jeg siger udtrykkelig kun „fristet“ dertil, eftersom det, som er det ejendommelige ved den danske Folketype, det lyse, det lette, det glade, saa ofte ses at irritere den i øvrigt saa vakre og sympatiske norske Nation, — det er jo ogsaa saa, at en af deres store Digtere har skrevet en Fortælling, der skal skildre en *glad Gut*. Af de tre i snævrere Forstand skandinaviske Folketyper repræsenterer Nordmændene den urokkelige Alvor, Svenskerne den galante og belevne Tone og Danskerne Smilet. Nu er det jo saa, at der ogsaa er Nordmænd, som har Sans for Smilet, og jeg hilser med stor Glæde en Udtalelse, der nylig er blevet refereret i et dansk Blad, af den nu tiltraadte Statsminister Lykke, en, synes jeg,